

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 473/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť H. K. a M. J., zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Chmurom, Zvonárska 8, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 29/2013-1032 z 9. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. K. a M. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júla 2014 doručená sťažnosť H. K. a M. J. (spolu ďalej len „sťažovateľky“), zastúpených advokátom JUDr. Jozefom Chmurom, Zvonárska 8, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 29/2013-1032 z 9. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľky boli účastníčkami konania v postavení odporkýň vedeného Okresným súdom Humenné (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 151/2007, predmet ktorého konania sa týkal nehnuteľnosti – stavby súpisné číslo... na parcele CKN č... v k. ú... vedenej na LV č... (ďalej len „nehuteľnosť“ alebo „rodinný dom“). Navrhovateľ návrhom a sťažovateľky ako odporkyne protinávrhom sa domáhali určenia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti (navrhovateľ sa domáhal určenia svojho vlastníckeho práva a sťažovateľky sa domáhali určenia, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich právnom predchodcovi J. J.), ako aj ďalších nárokov.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 10 C 151/2007-958 z 20. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým v prvom výroku zamietol návrh navrhovateľa na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v druhom výroku zamietol protinávrh sťažovateľiek na určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva po ich právnom predchodcovi, v treťom výroku uložil sťažovateľkám povinnosť odstrániť stavbu priečky v nehnuteľnosti a stavebný materiál, ktorým zatarasili prístup k schodisku v nehnuteľnosti, vo štvrtom výroku zriadil vecné bremeno na parcele č... vedenej na LV č... (spočívajúce v povinnosti strpieť umiestnenie schodiska a prechod po tomto schodisku k dvom obytným miestnostiam rodinného domu a umiestnenie časti rodinného domu), piatym výrokom zastavil konanie o náhradu škody a šiestym výrokom rozhodol o trovách konania.

Sťažovateľky podali odvolanie proti rozsudku okresného súdu v časti jeho druhého, tretieho a štvrtého výroku a krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v rozsahu odvolaním napadnutých výrokov.

Sťažovateľky v sťažnosti uviedli:

„Nakoľko sťažovateľky 1/ a 2/ majú za to, že rozhodnutia všeobecných súdov neposkytli ochranu ich vlastníckemu právu a právu na súdnu a inú právnu ochranu tak, ako

to ustanovujú právne predpisy Slovenskej republiky, dožadujú sa touto sťažnosťou od Ústavného súdu Slovenskej republiky, aby im poskytol ochranu ich ústavných práv podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako sťažovateľky 1/ a 2/ sa dožadujú ochrany spravodlivého súdneho procesu, ktorá im je poskytovaná podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ochrany pokojne užívať majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V súdnom konaní sťažovateľka 1/ ako odporkyňa v 1. rade a sťažovateľka 2/ ako odporkyňa v 2. rade protinávrom žiadali určiť, že nehnuteľnosť... patrí do dedičstva po nebohom J. J., zomrelom... Okresný súd Humenné uvedený návrh vo výroku 2/ rozsudku zamietol a Krajský súd v Prešove... tento výrok 2/... potvrdil. ...

O uvedené žiadali sťažovateľky 1/ a 2/ z dôvodu, že predmetná nehnuteľnosť - stavba so súpisným číslom..., ktorá je postavená na pozemku parcely č. CKN... na liste vlastníctva č... kat. úz... spolu s nehnuteľnosťou - stavbou so súpisným číslom..., ktorá je postavená na pozemku parcely č. CKN... na liste vlastníctva č... kat. úz... je nedeliteľnou nehnuteľnosťou a táto bola prvozápisom zapísaná ako kaštieľ v pozemkovoknižnej zápisnici č... kat. úz. D...

Sťažovateľky 1/ a 2/ dôkazmi preukazovali nadobudnutie vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti v celosti, derivatívne od ich právnych predchodcov. Nakoľko sú v súčasnosti zapísané ako podielové spoluvlastníčky na liste vlastníctva len k časti tejto nedeliteľnej nehnuteľnosti, žiadali v prvostupňovom konaní určiť, že časť tejto nehnuteľnosti, ktorá je zapísaná na liste vlastníctva v prospech inej osoby, patrí do dedičstva po ich poručiteľovi.

Dôkazmi, a to výpismi z pozemkovoknižnej zápisnice č..., pozemkovoknižnej vložky č... sťažovateľky v súdnom konaní preukazovali odvodenie ich vlastníckeho práva k nedeliteľnej nehnuteľnosti (v celosti).

Prvostupňový súd Okresný súd Humenné rozsudkom zamietol protinávrom sťažovateľiek 1/ a 2/ a Krajský súd v Prešove ako súd odvolací tento zamietavý výrok rozsudku prvostupňového súdu potvrdil.

Porušenie článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vidia sťažovateľky v tom, že všeobecným súdom poskytli dôkazy, ktoré preukazujú ich vlastnícke právo k nehnuteľnosti - stavbe so súpisným číslom..., postavenej na pozemku parcely č. CKN..., zapísaná na liste vlastníctva č... kat. úz... Všeobecné súdy tieto dôkazy právne nevyvracujú.

Naopak, neobstojí odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov o možnosti rozdelenia pôvodnej nehnuteľnosti - kaštieľa zapísaného v pozemnoknižnej zápisnici č... kat. úz... V súdnom konaní bol predložený dôkaz - znalecký posudok, ktorý vyvracia tvrdenia všeobecných súdov o možnosti faktického a právneho rozdelenia pôvodnej nehnuteľnosti. V závere znaleckého posudku sa jasne definuje, že akékoľvek pokusy o rozdelenie kaštieľa je v rozpore so zákonom o ochrane pamiatok č. 49/2002 Z. z. ktorý nedovoľuje meniť charakter kultúrnej pamiatky a zasahovať do dispozičných zmien, ktoré by porušili pôvodne navrhnutý charakter užívania. ...

V rámci právneho posúdenia dôkazu znaleckého posudku sa všeobecné súdy obmedzili len na konštatovanie, že: (...) obrana odporcov v 1. rade a 2 rade, že táto stavba je nedeliteľná, ocom predkladali aj znalecký posudok, pretože z praxe je jednoznačné, že táto stavba je rozdelená viac ako 80 rokov, teda od doby, ako bola predaná grófkou M. K. jednotlivým vlastníkom. Takže reálne je od roku 1923 táto stavba rozdelená a takéto rozdelenie trvá až dodnes (str. 23 rozsudku prvostupňového súdu). Odvolací súd k znaleckému posudku uviedol, že (...) z histórie zápisov tejto nehnuteľnosti od čias pôvodnej pozemnoknižnej vlastnícky M. K. dostatočným spôsobom svedčia o samostatných prevodoch vlastníctva nielen k pozemkom, ale aj stavbám, oddeleniu. Konštatovanie o nedeliteľnosti kaštieľa nie je v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania (str. 8 rozsudku odvolacieho súdu).

Všeobecné súdy vôbec nevyhodnotili tú skutočnosť, že sťažovateľky predložili dôkaz o nedeliteľnosti kaštieľa a o argumenty o nemožnosti samostatného prevodu jednotlivých častí kaštieľa. To, že je podľa názoru všeobecných súdov stavba 80 rokov fakticky rozdelená, neznamena, že môžu byť jej jednotlivé časti samostatným predmetom prevodu v súlade správnym poriadkom. V tomto ohľade chýba právne zdôvodnenie možnosti delenia stavby.

Z tohto dôvodu sťažovateľky namietajú aj porušenia článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa musí v odôvodnení svojho rozhodnutia vyrovnáť s argumentom, ktorý je pre rozhodnutie vo veci relevantný, podstatný a významný, a ktorý je zároveň formulovaný dostatočným a jasným spôsobom. Pokiaľ všeobecné súdy znalecký posudok, ktorý jasne formuluje, že stavba je nedeliteľná, napriek tomu súdy túto skutočnosť neakceptujú a arbitrárne obchádzajú, bez odôvodnenia, porušujú právo účastníka súdneho

konania na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Všeobecné súdy v rámci odôvodnenia svojich súdnych rozhodnutí vôbec neuvádzajú, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadili a úplne absentuje posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

Sťažovateľky 1/ a 2/ ďalej poukazujú na tú skutočnosť, že v rámci odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového súdu v bode VI. uviedli zásadné právne argumenty, s ktorými sa odvolací súd vôbec nevysporiadal, t. z. buď ich nevyvrátil, alebo ani nekonštatoval irelevantnosť týchto argumentov. ...

Každý právny argument, v tomto prípade argument všeobecných súdov o faktickej a právnej možnosti prevodu jednotlivých častí stavby - kaštieľa, musí vychádzať z nejakej platnej normy. Ak argument nevychádza z právnej normy, nemožno ho považovať za právny. Takýto argument nie je v právnej argumentácii relevantný, pretože nie je schopný ovplyvniť riešenie právnej otázky (t. j. otázky, čo je v konkrétnom prípade v súlade s právom) a v danom prípade nie je schopný podporiť nárok žalobcu v konaní pred všeobecnými súdmi, ani spochybníť či vyvrátiť argumenty sťažovateľiek 1/ a 2/ v konaní pred všeobecnými súdmi. Súd však musí vysvetliť vo svojom rozhodnutí, prečo považuje určitý argument za irelevantný, resp. bezvýznamný - t. j. že tento argument nevychádza zo žiadnej právnej normy alebo z neplatnej právnej normy. ...“

Sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo H. K. a M. J. vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/29/2013 zo dňa 09.04.2014 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1Co/29/2013 zo dňa 09.04.2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť H. K. a M. J. trovy právneho zastúpenia v sume 340,9 eur na účet advokáta JUDr. Jozefa Chmuru do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo

procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľiek a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľky v petite svojej sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľiek nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľiek a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol:

„Odvolací súd preskúmal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v súlade s ustanovením § 212 ods. 1, 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovaných v 1/ a 2/ rade nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, náležité zistil skutkový stav a k tomu použil aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Na právnych skutkových zisteniach, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní a na právnom posúdení veci sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

V konaní bolo nepochybne preukázané, že žalobca je zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti na LV č..., kat. úz..., parcely č... a nehnuteľnosti súpisné číslo... Uvedenú nehnuteľnosť nadobudol od svojho otca Š. C. kúpnu zmluvou urobenou formou notárskej zápisnice NZ 804/72 z 18.8.1972. Rovnako bolo preukázané, že žalované v 1/ a 2/ rade nadobudli nehnuteľnosť zapísanú na LV č..., kat. úz..., parcela č. KN... a na nej postavená stavba, súpisné číslo... Uvedenú nehnuteľnosť nadobudli jednak v dedičskom konaní, podiel po poručiteľovi, svojom otcovi nebohom J. J., č.k. D1285/90 z 15.1.1991 a darovacou zmluvou od matky H. J., rod. T. nadobudnuté notárskou zápisnicou N 406/1991 z 31.7.1991. Točité schodište, ktoré vedie k obytným miestnostiam na poschodí stavby, súpisné číslo..., ktorá patrí do vlastníctva žalobcu, sa nachádza na parcele č..., ktorej vlastníkmi sú žalované v 1/ a 2/ rade. Žalované v 1/ a 2/ rade v auguste 2007 začali s výstavbou priečky na prízemí stavby, súpisné číslo..., ktorú v dôsledku vydaného predbežného opatrenia 6C 130/2007-47 z 10.7.2007 nerealizovali. Do roku 2007 neboli riešené žiadne spory vlastníkov vyššie vymenovaných nehnuteľností. ...

Pokiaľ išlo o protižalobu, alebo vzájomný návrh žalobkýň v 1/ a 2/ rade možno súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa, že žiadne dôkazy týkajúce sa toho, že nadobudli nehnuteľnosť, teda kaštieľ v celosti okrem tvrdenej nemožnosti rozdeliť túto nehnuteľnosť, neboli predložené. Zmluva, ktorou nadobudol nehnuteľnosť ešte právny predchodca ich rodičov je k dispozícii, z nej je zrejme a z kópie pozemkovej mapy, že išlo o dve m.p.č. parcely spolu v prírode s domom a dvorom, ktoré boli predmetom prevodu nehnuteľnosti. V konečnom dôsledku ohliadka na mieste samom, vyjadrenie svedkov a samotnej matky žalovaných v 1/ a 2/ rade, ktorá bola vypočutá v tejto súvislosti svedční o tom, že nehnuteľnosť takto rozdelená aj v období, kedy nadobudli túto kúpnu zmluvou rodičia žalovaných v 1/ a 2/ rade, teda v roku 1951 bola takto rozdelená a v takomto rozsahu sa aj užívala. Keďže bolo možné sa oboznámiť s listinami, na ktoré poukázali žalované v 1/ a 2/ rade vo svojom vzájomnom návrhu aj v priebehu celého konania možno konštatovať, že pokiaľ išlo o vlastnícke právo, ktoré svedčí v prospech žalobcu v priebehu dokazovania nevyšli najavo žiadne okolnosti, ktoré by svedčali o tom, že rodičia žalovaných nadobudli nehnuteľnosť v celom rozsahu. Rovnako zmluvy uzatvárané s MNV v... svedčia o tom, že takisto aj rodičia, konkrétne otec žalovaných, nájomnú zmluvu podpisoval iba na časť stavby, ktorú vlastnil pre účely školských potrieb školy a z rozsudku, ktorý sa rovnako

nachádza v spise 8C 25/67 z 15.2.1967, ktorým sa domáhal otec žalovaných nájom za užívanie časti jeho majetku základnou 9-ročnou školou v obci vyplýva, že náhrada sa vyplácala aj rodine C. s tým, že rovnako aj nehnuteľnosť, ktorá patrila právnym predchodcom žalobcu, bola užívaná pre školské účely a bol im platený nájom.

Vo vzťahu k znaleckému posudku J. Z. v symetrii objektu kaštieľa odvolací súd poznamenáva, že histórie zápisov tejto nehnuteľnosti od čias pôvodnej pozemno-knižnej vlastnícky M. K. dostatočným spôsobom svedčia o samostatných prevodoch vlastníctva nielen k pozemkom, ale aj stavbám, oddeleniu. Konštatovanie o nedeliteľnosti kaštieľa nie je v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam týkajúcim sa povinnosti strpieť a umožniť vstup po schodišti vlastníkovi parcely č. CKN... v súčasnej dobe žalobcovi a povinnosť odstrániť z tohto schodišťa stavebný materiál a odstrániť parcely č... rozostavanú priečku možno konštatovať, že dostatočným spôsobom súd prvého stupňa vykonal dokazovanie. Predloženým geometrickým plánom, ohliadkou na mieste samom zistil, že schodište, ktoré slúži ako vstup do priestorov na 1. poschodí, ktoré patria žalobcovi sa nachádza na parcele č... patriacej žalovaným. Z obsahu vyplýva, že toto schodište, ako aj celý kaštieľ je národná kultúrna pamiatka, preto nie je možné bez ohľadu na tieto okolnosti riešiť akékoľvek stavebné zmeny, posuny, len rozhodnutím vlastníkov nehnuteľnosti. To vyplynulo aj z vyjadrenia Krajského pamiatkového úradu, ktorý sa k veci vyjadril, rovnako z vyjadrení účastníkov konania, svedkov vypočutých na pojednávaniach, na ohliadke na mieste samom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že toto schodište je autentické, historické, umiestnené na tomto mieste bez zmeny, slúžilo na prístup k obytným miestnostiam, ktoré nadobudol do vlastníctva žalobca. Z týchto dôvodov nepochybne na základe kúpnej zmluvy, ktorou nehnuteľnosť od svojho otca nadobudol získal rovnaký titul na to, že časť parcely CKN... patriacej žalovaným v 1/ a 2/ rade zaťaženým zo zákona vecným bremenom právom užívať toto schodište a trpieť jeho umiestnenie na mieste, na mieste na ktorom sa nachádza. Je potrebné tiež vychádzať z § 120 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého bezo sporu vyplýva, že vecou akou takou je aj nehnuteľnosť stavba a súčasťou tejto stavby je schodisko, ktoré netvorí vec samostatnú, ale je súčasťou hlavnej veci, čo v danom prípade je schodisko patriace ako prístup k obytným miestnostiam vo vlastníctve žalobcu.

Preto aj v tomto smere odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za vecne správne a ako také podľa ustanovenia § 219 O.s.p. rozhodnutie potvrdil.

Podľa § 206 ods. 2 O.s.p. nezaoberal sa výrokmi rozsudku súdu prvého stupňa výrokmi rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým neboli napadnuté odvolaním, teda vo vzťahu ku zamietnutej žalobe vlastníckeho práva žalobcu zastavajúcemu výroku a výroku o trovách konania, tieto výroky neboli napadnuté odvolaním, ako také nadobudli právoplatnosť. ...“

Skutočnosť, že sťažovateľky sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkami označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, odmieta ich sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľky namietajú porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, je len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavnoprocenými princípmi z perspektívy ich možného porušenia (rovnako III. ÚS 316/2011).

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa pri aplikácii hmotnoprávnych ustanovení nedopustil protiústavnosti a jeho postup a rozsudok sú založené na ústavne konformnom výklade príslušných právnych predpisov. Ústavný súd preto odmieta sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľiek v celosti sa ústavný súd ich ďalšími nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014